

Acht jaar

Céla van Gastel bij Boekerij:

Zonder jou
Vaarwel Roscoe

Chantal van Gastel bij Boekerij:

Nu we hier toch zijn
Acht dagen
Acht jaar

Chantal van Gastel

Acht jaar

Tijd gaat voorbij, hun liefde niet

ISBN 978-90-492-0992-6

ISBN 978-94-023-2946-9 (e-book)

ISBN 978-90-492-1289-6 (audio)

NUR 301

Omslagontwerp en -beeld: © Bürosüd

Zetwerk: Mat-Zet bv

Muziek © Christie Middel

© 2026 Chantal van Gastel en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voorwoord

Welkom terug, lieve lezer! Ik neem tenminste aan dat je via *Acht dagen* – het eerste deel van dit tweeluik – hier bent beland. Als dat niet zo is, dan raad ik je van harte aan om dit boek nog even neer te leggen en daar te beginnen. Want geloof me, de rollercoaster die aan *Acht jaar* voorafgaat, mag je gewoon niet missen.

Ik kan niet wachten om je weer mee te nemen in de wereld van Gemma en Boreas. Het wordt, zoals Gemma ook al zei tijdens hun eerste ontmoeting in de metro, een *bumpy ride*. Ik beloof je *all the feels* en wens je heel veel leesplezier.

Ook in dit boek kom je bij sommige hoofdstukken QR-codes tegen die verwijzen naar de liedjes die een grote rol spelen in het verhaal. Alle songteksten van Boreas zijn door mij geschreven, en op een prachtige manier tot leven gebracht door singer-songwriter Christie Middel. Een creatieve samenwerking waar ik ontzettend veel plezier aan heb beleefd, en waarvan ik nog steeds niet helemaal kan geloven dat het eindresultaat zó mooi is geworden. Je kunt de liedjes tijdens het lezen luisteren, zodat de tekst nog meer binnenkomt. En natuurlijk hoop ik dat je ze allemaal gaat toevoegen aan je favorieten en playlists, zodat je ze nog veel vaker kunt beluisteren. Achter in dit boek vind je het complete songbook met alle liedteksten, en een code die gelinkt is naar het album *Between the Pages*.

Alle nummers zijn ook via Instagram en Facebook aan berichten te koppelen. Dus als je voor, tijdens, en/of na het lezen iets wilt posten over *Acht dagen* en *Acht jaar*, dan zou je Christie en mij er een groot plezier mee doen als je de originele muziek bij je berichten gebruikt zodat nog meer mensen kunnen horen waar wij met zo veel liefde aan hebben gewerkt.

Geniet van het lezen, én de muziek! Want het verhaal van Gemma en Boreas is eigenlijk pas net begonnen! *Let's go!*

AMENDS

*You know how this song goes
You know how it ends
A few different lines, love
Won't make amends*

Het meisje van de bloemenwinkel zingt schijnbaar gedachteloos terwijl ze notities maakt op het bestelformulier dat ze aan het invullen is. 'Drie grote staande bloemstukken en een tafelstuk...' herhaalt ze. 'Veelkleurig, modern, met een romantische touch...'

Gemma knikt, afgeleid door het nieuwste nummer van Rain dat haar werkelijk overal achtervolgt. Ze hoorde het twee keer op de radio tijdens een autoritje van dertig minuten. En nu staat de bloemist haar een complete serenade te brengen.

*I'm rewriting
Skipping ahead, turning back time
Different time, different place
Would you meet me there?
If we had another chance?*

Ze is nog steeds fan. Dat is niet veranderd. Maar het heeft nu iets pijnlijks om haar te horen zingen, zelfs na al die jaren nog. Op een of andere manier heeft Rain nog steeds dat griezelige talent om Gemma's diepste emoties te verwoorden en bezingen. En er valt niet aan te ontsnappen sinds de carrière van Rain door het dak is gegaan. Haar toenemende bekendheid is ongeveer gelijk op gegaan met het succes van Josh&Gemma, en ook haar nieuwste hit 'Amends' wordt overal grijsgedraaid. Gemma zou haast denken dat het universum een boodschap voor haar heeft.

'De opening is over acht weken?' vraagt het meisje.

'Inderdaad,' antwoordt Gemma. 'Ik regel dingen graag op tijd.'

'Perfect. Als je eens wist hoe vaak mensen op het laatste moment met onmogelijke bestellingen komen. Zelfs voor bruiloften. Je zou denken dat mensen zoiets plannen.'

'Dat lijkt me wel, ja.'

Het meisje kijkt op van het bestelformulier en zegt opgewekt: 'Maar we verrichten hier wel vaker wonderen. Mijn tante heeft daar een speciaal talent voor. Dus aarzel niet als je op het laatste moment toch nog iets wilt veranderen. We kunnen véél voor elkaar krijgen, en Mia is altijd overal op voorbereid. Dat is mijn tante.'

'Dat is een enorme geruststelling.'

'Oké, dus we gaan voor een explosie aan bloemen. Gerbera's, margrietten, anjers, delphinium.' Ze schrijft het op terwijl ze praat. 'O, en dahlia's?'

'Dahlia's... Ja, waarom niet?'

'Véél dahlia's.' Ze noteert het en begint weer te neuriën.

*Things you said, or never said
Just to get us out of your head*

'Sorry voor het zingen, trouwens. Dat liedje gaat maar niet uit mijn hoofd. Ik zing het al dágen. En ik kán helemaal niet zingen.'

'Geeft niet,' antwoordt Gemma. 'Het is een mooi liedje.'

'Hm... dat wel, maar...' Ze kijkt bedenkelijk en schuift een kopie van het bestelformulier naar Gemma toe. 'Ook een stóm liedje, als je erover nadenkt. Ze zingt over iemand met wie ze haar laatste momenten wil doorbrengen als de wereld vergaat, maar hij is duidelijk niet meer in haar leven. Dat is toch dom?'

'Ja... als je erover nadenkt wel.'

'Als je zoveel van iemand houdt dat je laatste gedachte bij die persoon zou zijn, waarom wacht je dan op de apocalyps voor je er iets aan doet?'

Gemma glimlacht om hoe jong en hoopvol ze is. Vijftien, hooguit zestien jaar? 'Misschien omdat je de consequenties dan niet meer onder ogen hoeft te zien. Dan is je hart volgen plots veel makkelijker.'

'Oké, dat is wel zo,' geeft ze toe. 'Maar dan dat hele stukje over weten hoe het verhaal eindigt? Dat geloof ik gewoon niet. Je weet nooit hoe dingen lopen. *Al die dingen die gezegd zijn, en niet gezegd zijn?* Zou alles

niet veel eenvoudiger zijn als mensen gewoon met elkaar zouden prátén?’

‘Je hebt gelijk. Je bent slimmer dan ik was op jouw leeftijd.’ En nog steeds...

‘Familietrekje.’ Ze lacht nog breder. ‘Ik wens je heel veel succes met de opening. Mijn naam is Noëlle, mocht er iets zijn, dan kun je naar mij vragen. En ik moet echt even zeggen dat ik dól ben op jullie sieraden. Ik hoop dat ik ooit genoeg heb gespaard voor die saffieren armband in de laatste collectie. En Josh... sorry dat ik het zeg, maar hij is zó hot...’

Gemma lacht. ‘Je bent welkom bij de opening. Ik zal zorgen dat hij aanwezig is om de bloemen in ontvangst te nemen.’

‘O mijn god! Denk je dat hij een selfie met me wil maken?’

‘Daar lééft hij voor. Tuurlijk wil hij dat.’ Gemma vouwt het bestelformulier op en stopt het in haar tas. ‘Bedankt voor je hulp.’ Ze kijkt op haar horloge. Als ze zich haast, is ze nog op tijd om haar hottie te helpen inladen.

JOSH

Josh springt uit de verhuswagen als ze de straat in komt rijden. Het is bloedheet, zijn mouwloze shirt is nat van het zweet, zijn haar zit alsof er een orkaan heeft gewoed, maar dat maakt hem niet minder hot, om het bij de woordkeuze van Noëlle te houden. Eerder extra hot.

Als ze uitstapt is hij bezig zijn shirt uit te trekken. Het heeft wat weg van die oude reclame voor cola light. Hij veegt zijn bezwete gezicht met het shirt af en haalt het daarna over zijn borst, langs de gespreide vleugel die bij de getatoeëerde feniks op zijn biceps hoort, daarna langs zijn buikspieren en de gigantische draak op zijn rechterzij, die één vleugel uitslaat naar zijn rug, en de andere over zijn borst, reikend naar de feniks aan de andere kant van zijn lichaam. Ze heeft zich lange tijd afgevraagd of de mythologische figuren verward zijn in een liefdesdans met elkaar, of dat ze bezig zijn het lichaam van Josh te beminnen. Na zorgvuldige studie van zeer dichtbij weet ze inmiddels het antwoord. Het lag ook eigenlijk wel voor de hand. Het lichaam van Josh is behoorlijk beminnelijk.

Hij verfrommelt het uiteinde van zijn shirt in één hand en stopt het onder de tailleband van zijn baggy spijkerbroek.

'Ben je al klaar?' vraagt ze verwonderd, met een blik op de volle verhuswagen. 'Alleen dat nog even naar het grofvuil brengen.' Hij geeft een knikje naar de doos met spullen die ze apart had gezet. 'Is dat alles wat je wegdoet?'

'Wégdoen? Die spullen gaan niet weg! Ik had ze op het aanrecht gezet omdat ik ze niet in de verhuswagen wil.' Ze reikt in het laadruim om de doos te pakken. Hoe kan hij denken dat ze dit weg wil gooien? De foto van hen in Peru die altijd in haar werkplaats heeft gehangen. Haar eerste soldeerbout, versleten en niet meer te gebruiken, maar ze heeft hem altijd bewaard. Dat boek... Hij wéét wat het voor haar betekent. En hij kent ook dat dekentje. En het fotoalbum dat Sara voor haar dertigste verjaardag heeft gemaakt. En hij kan toch niet echt denken dat ze de eerste en enige designertas die ze bezit weg zou doen?

‘Oké, dus...’ Hij kijkt om zich heen. ‘Wat wordt er weggegooid dan? Niks zeker?’

Ze haalt haar schouders op.

‘Ik zei dat je rigoureuze keuzes moest maken bij het inpakken. Schoon schip maken. Dit is een nieuw begin, Gemma.’

‘Ja, maar ik kan altijd nog dingen weggooien bij het uitpakken van mijn spullen.’

‘Uhuh,’ doet hij meewarig. ‘Heel geloofwaardig. Dus eerst al die troep inpakken en meeslepen, om het vervolgens weg te doen? Dat is logisch, vind je?’

‘Beter dan spijt krijgen.’

Hij neemt de doos van haar aan, gefrustreerd en geamuseerd tegelijk, met misschien zelfs een heel klein beetje vertedering in zijn blik. ‘Gemmy, lief smaragdje van me, natúúrlijk zou ik deze spullen nooit bij het grofvuil zetten.’ Hij loopt om de verhuishwagen heen en zet de doos op de bijrijdersstoel. ‘Het einde van een tijdperk...’ verzucht hij.

‘Een nieuw begin zei je toch?’

‘Dat óók. Maar laten we eerlijk zijn, we hebben hier wél gouden tijden beleefd. Weet je nog, onze eerste Josh&Gemma-collectie? Hoe dronken we waren na de presentatie? We dachten dat de sleutel van de voordeur niet meer werkte omdat we niet doorhadden dat de oppas de grendel er aan de binnenkant op had zitten.’

Ze lacht. ‘Zó dronken waren we ook weer niet. Een beetje aangeschoten. En euforisch...’

Hij wiebelt suggestief met zijn wenkbrauwen. ‘O, ik was absoluut euforisch. Tot mijn favoriete *cockblocker* zijn keel opentrok. Kleine draak.’

‘Hé, noem hem niet zo. Hij is mijn lieve kleine engeltje.’

‘Jóúw engeltje, mijn draak.’

Ze kijken elkaar even aan. Josh glimlacht, slaat zijn arm om haar schouders en drukt haar gezicht tegen zijn blote borst. Ze trekt haar neus op. Hij is helemaal glad en glanzend van het zweet. Toch beantwoordt ze zijn omhelzing.

‘Over die draak gesproken, ik denk dat hij lang genoeg bij je moeder is geweest en zij zal inmiddels ook wel aan haar taks zitten. We kunnen hem onderweg oppikken zodat hij nog één keertje door het nieuwe huis kan rennen nu het nog leeg is.’

'O, ja! Dat is zo schattig.'

Hij drukt een kus op haar kruin en loopt terug naar de achterkant van de verhuishwagen om die te vergrendelen. 'Trouwens... Heb je hém nou al gebeld?'

BABETTE

‘Niet doen,’ zegt Babette hijgend in zijn oor. Ze zit bovenop en ze komen net lekker op gang, dus hij doet min of meer alsof hij haar niet hoort, pakt een condoom uit het nachtkastje en scheurt de verpakking open. ‘Kunnen we dat niet gewoon een keer vergeten?’

Hij zucht en voelt de spanning al een beetje wegvloeien. ‘Niet nu, oké?’

‘Wanneer dan wel, Bor?’

‘Jezus, Babette...’ Hij twijfelt nog een seconde of de situatie te redden valt, maar rolt haar dan van zich af. ‘Als je die discussie nu ook gaat voeren tijdens de seks, komt er helemaal niks meer van.’

Ze ligt stil naast hem en staart naar het plafond.

‘Wat wil je nou?’ vraagt hij.

‘Dat kan ik beter aan jou vragen. Je weet wat ik wil.’

Het is duidelijk dat het einde oefening is, dus hij staat op en loopt naar de badkamer. Hij heeft een drukke dag op het werk, en kon het zich toch niet veroorloven om laat te beginnen.

Als hij uit de douche komt, ligt Babette nog steeds op bed. Ze heeft haar rug naar de deuropening gedraaid. ‘Moet je niet een beetje opschieten? We hebben veel te doen.’

‘Het kan je echt níets schelen, hè?’ valt ze uit zonder zich om te draaien. ‘Je bent er totaal niet mee bezig. Steeds als het onderwerp ook maar aangestipt wordt, weet je niet hoe snel je weg moet komen.’

‘Kun je me misschien aankijken terwijl je tegen me tekeergaat?’ vraagt hij terwijl hij zijn broek aantrekt. ‘Ik sta hier.’

Ze gaat zitten en kruist haar armen over haar naakte bovenlijf. ‘Zie je? Je geeft niet eens antwoord. De vraag ontwijken, dat is waar je goed in bent.’

‘Babette, het is kwart over zeven. Moeten we echt de dag zo star-

ten? Het lijkt soms of je nergens anders meer aan kunt denken.'

'Vind je dat gek?' Haar stem slaat over. 'We zijn al een half jaar geleden met de pil gestopt. Waarom eigenlijk, als jij niet eens wilt praten over wanneer je met die verrekte condooms wilt kappen?'

Hij pakt een overhemd uit de kast. Toen hij voorstelde om met de pil te stoppen leek het de perfecte manier om Babette tegemoet te komen. Je hoort toch altijd dat het goed is om die hormonen uit je lijf te werken voor je aan een zwangerschap begint? Destijds voelde het allemaal nog vrij hypothetisch en ver weg. Maar op een of andere manier is de biologische klok van Babette exponentieel harder gaan tikken en dat zoethoudertje van stoppen met de pil begint hem nu een beetje tegen te werken. Eerlijk gezegd wilde hij voornamelijk op condooms overstappen omdat hij Babette niet meer honderd procent vertrouwt. Ze wil zo graag een baby dat hij haar er wel voor aanziet om een ongelukje te forceren. Nu heeft hij het tenminste zelf in de hand.

'Kijk,' zegt Babette. 'Wéér geen antwoord.'

En ergens beseft hij ook wel dat ze een punt heeft. Of misschien zelfs gewoon gelijk. Maar... 'Wil je dit nu echt? Wil jij echt nu een kind?'

'Ja! Ja, ik wil nu een kind. Verdomme, ik ben zesendertig. In een normale situatie kan het makkelijk een jaar duren voor je zwanger wordt. Stel dat we vruchtbaarheidsproblemen hebben?'

'Jij bent echt ongelofelijk. Kun je nog wat meer op de situatie vooruitlopen?'

'Stel nou! Dat kan ons ook gebeuren.'

'Ik weet het, maar -'

'Voor jou is het makkelijk. Jij kunt over twintig jaar nog een kind verwekken, maar ik niet. Als je dit wilt en je wilt het samen met mij...'

'Natuurlijk wil ik het met jou. Het is alleen dat ons leven mij zo ook prima bevalt en ik zie niet in waarom dat moet veranderen.'

'Omdat het mij niet bevalt! We hebben het er al zo lang over. Waarom moest je dan zo nodig dit hele huis hebben? Ik dacht dat we daarom dit gigantische pand hebben gekocht. Zodat we meer ruimte hebben als er kinderen komen.'

‘Dat was een van de argumenten, niet dé reden. En we hadden het over ooit.’

‘Ooit is nu!’

‘Denk je ook even na over wat er allemaal verandert als wij een kind krijgen? We doen nu precies waar we zin in hebben, wanneer we daar zin in hebben. We hebben het allebei druk. Al onze weekenden staan volgepland met feesten, tripjes, plannen die we spontaan maken. We gaan zo vaak op vakantie als we maar willen.’

‘Fantastisch, ja. Dus dit is het dan? Reisjes en feestjes, lekker casual? Met je fucking bindingsangst.’ Ze slaat het dekbed van zich af en stapt uit bed. Dit gaat een lekker dagje worden, dat weet hij nu al. En dan moet het weekend nog beginnen. Dit gezeik, twee dagen lang.

‘Samen een huis kopen lijkt me toch redelijk bindend,’ zegt hij tegen haar rug, terwijl ze langs hem heen stuift en de slaapkamer uit loopt.

Ze draait zich in de deuropening om. ‘Dat verandert er niks aan dat ik je tot mijn tachtigste mijn vriendje moet blijven noemen. Je krijgt verdomme al uitslag als je me in een wit t-shirt ziet.’

‘Serieus?’ Hij stopt met het dichtknopen van zijn overhemd. ‘Nu gaat het over trouwen? Sinds wanneer wil je dát opeens? Wie stond hier kokhalsgeluiden te maken toen ze de gekalligrafeerde uitnodiging op handgeschept papier van Bart en Tatum uit de envelop haalde? En nu ben je blijkbaar boos dat ik je nog niet heb gevraagd? Dit is een beetje veel om vóór het ontbijt te tackelen.’

Babette trekt de deur van de badkamer met een klap achter zich dicht. Hij kleedt zich verder aan en gaat naar beneden. Hij zorgt dat hij weg is voor ze klaar is met haar make-up en haar.

HOE HET WEER BEGINT

Dit is al de vijfde keer deze maand dat Babette een willekeurig moment aangrijpt om een discussie over hun kinderwens, of liever gezegd: zijn gebrek daaraan, te forceren. Vorige week kregen ze er gênant genoeg ruzie over terwijl iedereen op kantoor ervan kon meegenieten omdat hij in de redactievergadering had opgemerkt dat hij niet van plan was het format van *Angle* te wijzigen en er een blad voor jonge ouders van te maken.

Hij mist de rebelse insteek die Babette vroeger had. Kritische artikelen, diepte-interviews, v orlopen op de hypes. Tegenwoordige pitcht ze enkel nog artikelen rondom het thema ouderschap. De meest sexy celebrityvaders van het moment, jonge ouders versus oudere, het combineren van ouderschap met een carrière, hoeveel invloed de moeder-dochterrelatie heeft op het levensgeluk en gevoel van eigenwaarde van vrouwen. Hij beweert niet dat het geen belangrijke onderwerpen zijn, maar... nou ja... er zijn ook nog ándere thema's om over te schrijven.

Babette komt zijn kantoor binnen en laat zonder oogcontact te maken een stapel papierwerk op zijn bureau achter. Hij is bezig een telefoongesprek met een freelancer af te ronden; een telefoontje dat niet eens bij hem terecht had moeten komen, maar waar hij dankzij zijn nieuwe telefoniste nu toch aan vastzit. Hij is al zo lang bezig om uit te leggen 'welke kant hij op wil' met een opdracht, dat hij begint te denken dat hij beter zelf had kunnen gaan schrijven. Dan was hij nu halverwege het artikel geweest.

Babette loopt bij het verlaten van zijn kantoor Bart tegen het lijf. Boreas maakt een einde aan het gesprek met de mededeling dat hij n  een vergadering in loopt en hangt op.

'Ruzie?' vraagt Bart met een blik op de deuropening waardoor Babette is verdwenen.

'Gewoon druk,' antwoordt hij.

‘Het lijkt mij eerder een stilte-offensief, en je weet hoe gevoelig ik daarop reageer. Jullie triggeren altijd onverwerkte emoties van de scheiding van mijn ouders als jullie ruzie hebben.’

‘Geen ruzie, zei ik al.’

‘Oké, stuur me een kaartje vanuit het Land der Ontkenning. Heb je mijn artikel al gelezen?’

‘Wil je zeggen dat je het daadwerkelijk op tijd hebt ingeleverd?’

‘Of ik het heb ingeleverd?’ reageert hij zogenaamd verbaasd. ‘Een half uur geleden al. Ruim voor de deadline, die om precies te zijn...’ Hij werpt een blik op zijn horloge. ‘... nú is.’

‘Heb er nog niet naar gekeken.’

‘Ik dacht dat er zo veel haast bij was.’

‘Klopt, maar mijn telefoon staat al de hele ochtend roodgloeiend. Dit is tot nu toe de langste pauze tussen twee gesprekken. Maar ik ga er nu naar kijken.’ Als om zijn verhaal kracht bij te zetten, gaat op dat moment zijn telefoon weer over. ‘Wil je even gaan checken hoe het met de problemen met de lay-out staat?’

Hij neemt de telefoon op en hoort van Seran dat ze iemand aan de telefoon heeft wiens naam ze niet weet. Dat is niet verrassend. Aangezien Seran net negentien is en geen enkele ervaring heeft als telefoniste – of als wat dan ook, om maar heel eerlijk te zijn – krijgt hij zo’n vierhonderd keer per dag op deze manier iemand doorverbonden.

Hij heeft haar vorige week gered van een tierende Babette, en nu begint ze al te bibberen als Babette zelfs maar voorbijloopt, en komt alles waar ze ook maar enigszins over twijfelt zijn kant op. En helaas twijfelt ze nog over best veel dingen, om het recentste voorbeeld van de freelancer maar aan te halen. Hij is de hele dag telefoontjes aan het doorverbinden naar de juiste mensen, wat het hele principe van het hebben van een telefoniste nogal onderuit haalt.

‘Noteer naam en telefoonnummer even, Seran,’ zegt hij. ‘En hou alle telefoontjes maar een paar uur tegen, dan bel ik vanmiddag iedereen terug. Ik moet echt even doorwerken.’

Ze antwoordt dat ze dat zal doen, stamelend alsof hij haar zojuist een enorme uitbrander heeft gegeven. Hij drukt haar weg.

‘Gaat lekker met haar, hè...’ constateert Bart.

‘Wie heeft haar ingewerkt?’ vraagt hij.

‘Is ze eigenlijk wel ingewerkt?’

Boreas opent zijn mailbox. ‘We moeten nog een dag iemand naast haar zetten, wie heeft er tijd?’

‘Niemand. Maar ik regel wel wat.’ Bart loopt naar de deur. ‘En ik ga naar de lay-out kijken. Stuur me binnen een uur je feedback op mijn stuk.’

Boreas heeft net de mail met het artikel van Bart gevonden als de telefoon weer gaat. Er is iets aan het principe van ‘telefoontjes tegenhouden’ wat Seran écht niet snapt. ‘Ja?’

‘Sorry,’ zegt ze zenuwachtig, ‘ik heb gezegd dat je niet gestoord wilt worden tot aan de middag, maar nou blijft die mevrouw net zo lang wachten tot jij haar te woord staat...’

What the h- Dit kan ze niet menen. ‘Seran... je moet altijd zeggen dat ik in bespreking ben, óf buiten kantoor. Het is niet de bedoeling dat mensen weten dat ik ze afwimpel.’

‘O.’

Hij rolt met zijn ogen en haalt een hand door zijn haar terwijl hij achteroverleunt in zijn stoel. ‘Heb je al een naam?’

‘Eh, dat ben ik vergeten te vragen, het was iets ingewikkelds dacht ik...’

Iets ingewikkelds. Nou, dat beperkt de mogelijkheden aanzienlijk. Hij hoort haar met haar kauwgum klappen en beseft dat ze nog wat dingetjes moeten bespreken voor haar proeftijd voorbij is. ‘Verbind maar door. Maar dit is de laatste. Buiten kantoor, begrepen? O, en vragen over betalingen, facturen, alles wat financieel is, moeten niet naar mij, maar naar Maurice of Claudia.’

‘Maurice... financieel...’ herhaalt ze alsof ze er een notitie van maakt. Hij hoopt verdomme maar dat dat is wat ze doet. ‘Dank je!’ roept ze en hij hoort de klik van het overschakelen naar de buitenlijn.

‘Boreas Woestenberg,’ zegt hij terwijl hij het artikel van Bart opent. Aan de andere kant van de lijn blijft het zo lang stil dat hij begint te vermoeden dat Seran het principe van telefoontjes doorverbinden ook nog niet helemaal onder de knie heeft.

‘Boreas,’ hoort hij dan zacht en het verbaast hem dat hij weet – dat hij onmiddellijk en zonder enige twijfel weet – wie hij aan de lijn heeft. Ook al lijkt het volslagen belachelijk dat hij denkt wat hij denkt, omdat er geen enkele reden is dat zij het zou zijn. Omdat zij het gewoon niet kán zijn. Omdat zij het gewoon niet is.

Dat de gedachte überhaupt bij hem opkomt, is al op het absurde af. Maar haar naam valt van zijn lippen als een onvrijwillige reactie op het horen van haar stem die zĳn naam uitspreekt.

‘Gemma?’

Weer een stilte. Zelfs aan de stilte hoort hij dat zij het is. Iets ingewikkelds. Sartini. Gemma Sartini. Ralph heeft geen ingewikkelde achternaam. Hij haat zichzelf dat dat het eerste is waar hij aan denkt. Dat ze haar eigen naam heeft gebruikt.

‘Je weet nog wie ik ben,’ zegt ze alsof dat een hele prestatie is. Had hij haar naam maar niet hardop gezegd, dan had hij kunnen doen alsof het niet zo was.

‘Ja.’ Acht dagen aan herinneringen flitsen in één seconde door zijn hoofd. Hoe vergeet je zoiets?

‘Oké. Dat is... Ik wist niet zeker of... Ik eh... je hebt het zeker druk?’

‘Ja,’ antwoordt hij en er is iets... een soort luikje dat opengaat, waardoor zijn afstandelijkheid wegvloeit en hij moeite heeft om kortaf te blijven doen, terwijl zij nog zenuwachtiger klinkt dan Seran op haar eerste dag. ‘We zitten tegen een deadline aan.’

‘O. Sorry dat ik stoor. Ik was misschien een beetje fel tegen je telefoniste, maar ik moest je nogal dringend spreken.’

‘Het geeft niet,’ zegt hij. ‘Behalve dat ze hier net begonnen is en zich nu huilend op de wc heeft opgesloten.’

‘Echt?’ vraagt ze geschrokken.

Hij glimlacht. ‘Nee. Ze is wel nieuw, maar ze huilt niet. Nog niet tenminste. Maar de dag is nog niet om. Wat is er zo dringend?’

‘Ik moet iets met je bespreken en het liefst niet over de telefoon.’

Even heeft hij de neiging om zijn agenda te openen en de datum, of liever gezegd het jaartal, te controleren. Ze zĳn acht jaar verder, toch?

‘Ik weet dat het raar is,’ gaat ze verder als hij stil blijft. ‘Dat ik

plots van me laat horen na zo veel tijd, maar je moet van mij aannemen dat dit echt heel, héél belangrijk is.’

‘Dan kun je het ook gewoon nu zeggen.’

‘Ik wilde eigenlijk voorstellen om ergens af te spreken...’

Hij moet bijna lachen om wat die zin jaren geleden voor hem betekend zou hebben. ‘Ik kan niet.’

‘Maar ik heb nog niet gezegd wanneer.’

‘Het maakt niet uit wanneer.’

‘Oké.’ Ze is even stil, en hij sluit zijn ogen bij het horen van de buiging in haar stem. Die kleine dip die hem laat weten dat ze teleurgesteld is. Maar ze herpakt zich snel. ‘Ik begrijp dat je dat zegt. Maar het punt is dat ik weet waar het over gaat. En jij niet. Dus je zult me moeten vertrouwen als ik zeg dat het echt belangrijk genoeg is.’

‘Wat is er dan? Als het echt zo belangrijk is, dan zeg je het nu maar, en anders moet ik verder, want –’

‘Het kan niet nu. Zeker niet als je het druk hebt. Luister, het hoeft niet lang te duren. Als je me een kwartier geeft, dan –’

‘Een kwartier? Ik herinner me dat ik jou daar ooit om heb gevraagd. Niet eens om een kwartier trouwens. Je had niet eens een minuut voor me over.’

Wow, dat kwam snel naar de oppervlakte. Laat je anders nog wat meer kennen, Woestenberg. Fantastisch gedaan, dit. Nu alleen nog even huilen.

‘Misschien ben jij dan een betere persoon dan ik. Je praat al met me, bijvoorbeeld. Dat is óók meer dan ik heb gedaan. En om eerlijk te zijn is dat waarom ik via je telefoniste heb gebeld. Ik dacht dat je anders niet zou opnemen en dat snap ik best.’

‘Tja, je bent ongeveer acht jaar te laat met bellen. En ik heb werk te doen. Ik hoop dat alles goed met je is, maar –’

‘Boreas...’

Op dat moment weet hij heus al wel dat hij het gaat doen. Hij kan wel heel stoer blijven tegenstribbelen, maar hij weet dat ze al gewonnen heeft.

Zij weet het blijkbaar ook. ‘Ik kan vandaag al langskomen.’

‘Vandaag? Ik dacht dat je...’ Hij twijfelt even voor hij verder-

gaat, omdat hij zichzelf ermee verraadt. Hij doet het toch. 'Je woont hier toch niet meer?'

'Ik ben terug. Een paar weken al. Ik zag dat het oude pand van Sara en mij te koop stond. Josh en ik... we wilden uitbreiden. De opening is binnenkort.'

Josh en zij. 'Gefeliciteerd. Als het daarom gaat, dan kun je het persbericht gewoon naar onze redactie sturen. Ik kan even kijken of we er iemand op af kunnen sturen.'

'Wat? Nee, dat is het helemaal niet.' Ze haalt even diep adem. 'Ik kan het je niet uitleggen aan de telefoon. Er zijn dingen die ik je moet zeggen. Natuurlijk gaat het over... ons, over wat er toen is gebeurd. Ik kon toen niet met je praten. En nu móét ik met je praten. En ik ben niet dom. Ik snap dat het voor jou nu niet meer hoeft. Ik realiseer me dat het acht jaar later is, en ik weet ook dat je een relatie hebt.'

'Jij niet?'

Het duurt even voor ze antwoord geeft. 'Niet in de traditionele zin.'

'Ik weet niet wat dat betekent, maar...' Seks. Hij weet nog precies wat het betekent om een niet-traditionele relatie met Gemma te hebben. 'Mijn relatie is dat wel. Zo traditioneel als maar kan, en dat gaat niet veranderen, dus... wat het ook is dat jij denkt dat wij te bespreken hebben...'

'Nou, dan neem je haar toch mee?'

'Haar méénemen?'

'Ja. Als dat de enige manier is, dan vind ik dat prima.'

Hij lacht op een manier die precies blootlegt hoe erg hij van zijn stuk is gebracht. 'Babette meenemen terwijl wij het over acht jaar geleden hebben? Hoe zie je dat voor je?' Op dit punt laat hij de discussie met haar alleen nog uit koppigheid voortslepen, wat als resultaat heeft dat het gesprek al veel langer duurt dan hij van plan was. En ergens begint het gevoel te knagen dat hij het precies om die reden doet. 'Ik moet echt verder, nu.'

'Morgen staat dus?'

Hij denkt na. Morgen. Wat gaat hij morgen allemaal doen? Uitslapen. Misschien naar de sportschool. Zwijgend met Babette in

één ruimte zitten óf weer ruzie met haar maken, want het gedoe van vanochtend komt gegarandeerd nog als een boemerang terug zijn kant op. 's Avonds wat drinken met Bart. Dronken worden, en dan weer ruzie met Babette. 'Ik heb misschien wel even tijd.'

'Fijn. Hoe laat?'

Babette had met haar moeder afgesproken voor de lunch, herinnert hij zich. Meestal gaan ze dan nog even wat dure boetiekjes langs. Dat geeft hem wel wat tijd. 'Rond de middag?' stelt hij voor. 'Een uur of twaalf? Maar niet hier. Ik eh... ik denk er even over na en stuur je de locatie nog. Als je tenminste denkt dat je het nu wel kunt vinden.'

'Dat moet lukken,' antwoordt ze. 'Tot morgen dan.'

'Oké,' zegt hij.

'Oké...'

En dan zijn ze zo'n beetje klaar, maar ze hangen geen van beiden op, waardoor hij dus iets nieuws moet bedenken om te zeggen om het gesprek af te ronden. Maar ze is hem voor. 'Boreas...'

'Hm?'

Ze blijft stil. Een paar tellen lang. 'Dank je wel,' zegt ze dan zacht, en ze verbreekt de verbinding.

WAT ALS HIJ HET NOOIT WIL

‘Ik heb nog wat groenteloempiaatjes voor je bewaard,’ zegt Babette als hij thuiskomt. Dat is zo’n beetje het dichtst bij het aanbieden van haar excuses dat ze ooit zal komen. Zeker als het de loempiaatjes van haar favoriete Thaise restaurant zijn, want die zijn zo’n beetje heilig voor haar. ‘En noedels.’

‘Ik heb al wat gegeten,’ zegt hij terwijl hij zijn overhemd openknoopt. ‘Het is warm, hier. Heb je de airco weer uitgezet?’

‘Het leek wel een koelkast toen ik thuiskwam.’

‘Nu is het een oven.’ Hij loopt de trap op terwijl hij op zijn telefoon de klimaatbeheersing instelt op een temperatuur die ze hopelijk allebei kunnen verdragen. Het is drieëndertig graden buiten en als hij Babette haar gang laat gaan, is het dat binnen ook.

‘Niet te koud zetten!’ roept ze vanaf beneden als ze het systeem in actie hoort komen.

‘Vijfentwintig graden is niet koud!’ roept hij terug. Ondertussen opent hij zijn laatste gesprek met Rain en typt: *Ik denk dat ik iets nieuws voor je heb. Nog niet af. Maar de titel heb ik. Everything I didn't do.*

Hij kleedt zich om in een t-shirt en een makkelijk zittende broek en gooit zijn gedragen kleren meteen in de wasmachine, aangevuld met soortgelijke kleuren die al in de wasmand lagen. Terwijl hij nog wat rondslingerende kleding van Babette verzamelt hoort hij het antwoord van Rain binnenkomen: *Oehhh. I like that. Heb je al meer? Of alleen die regel? Niet zo teasen, meneer Woostenberg. Je weet hoe gretig ik hiervan word.*

Hij lacht in zichzelf en typt: *Komt er zo aan. Heb een refrein, denk ik. Stuur het je zo.*

‘Kunnen we misschien weer vriendjes zijn?’ roept Babette onderaan de trap.

Hij stopt zijn telefoon in zijn zak en loopt op een drafje naar beneden. ‘Ik ben niet boos.’

‘Tss. Echt wel.’

Ze volgt hem naar de keuken, waar hij de koelkast opent om een flesje water te pakken. Hij kijkt naar haar terwijl hij drinkt. Toen hij zojuist thuiskwam – vlak voor hij de voordeur opendeed – was hij vastbesloten om Babette meteen te vertellen over het telefoontje van vanmiddag. Om er niets groters van te maken dan het is, en er gewoon voor uit te komen dat hij ja heeft gezegd. Maar nu krijgt hij geen woord over zijn lippen. Want moet hij dan ook aan haar uitleggen hoelang hij er vandaag door van slag was? Het kostte hem bijna twee uur om dat artikel van Bart door te nemen, aangezien hij dat stomme gesprekje niet lang genoeg van zich af kon zetten om ook maar één alinea aaneengesloten te lezen. *Everything I didn't do*. Die woorden blijven door zijn hoofd malen. Zijn werk vanmiddag. Praten met Babette. Allemaal dingen die hij niet doet, door haar. *You're everything I didn't do*.

‘Gewoon druk op het werk.’

‘Vertel mij wat. Ik werk er ook. Die Sering vliegt eruit, trouwens.’

‘Seran.’

‘Sering, Seran. Doet er niet toe. Vandaag was weer een ramp, ik heb al een uitzendbureau gebeld. Ze hebben overmorgen iemand voor ons, dus morgen is ze weg.’

‘Ik heb met Bart afgesproken dat we Hanne nog een paar dagen extra met haar laten meelopen.’

‘Die heeft wel wat beters te doen. Het is hopeloos met die meid.’

‘Ze is jong, en heeft geen ervaring,’ zegt hij. ‘We kunnen haar nog iets meer tijd geven, toch? Het gaat al beter dan de eerste week...’

Babette kijkt hem aan alsof hij niet helemaal goed is.

‘Oké, niet véél beter. Maar toch. Laten we kijken of Hanne haar op de rit krijgt. Een paar dagen nog.’

‘Ik overleef die paar dagen niet als ik nog langer tegen die panische hertenogen achter de balie moet aankijken. En natúúrlijk hebben jij en Bart daar weer een zwak voor. Typisch. Als ze een jongen was, hadden we dit gesprek nu niet.’ Ze slaat haar armen